HOOFDSTUK VIII

HET GEESTES- EN HET STOFLICHAAM

ANDRÉ ontving steeds meer bewijzen van een eeuwig voortleven na den stoffelijken dood, waarmee hij de menschheid trachtte te overtuigen, dat het geesteslichaam een apart lichaam is en dat de mensch, na het stoflichaam te hebben afgelegd, het eeuwige leven binnentreedt. Bovendien werd hem aangetoond, dat de geest het intellect lichaam is en het gevoelslichaam beteekent. Door de vele uittredingen, die hij door Alcar had mogen beleven, stond het voor hem vast, dat de mensch op aarde leefde om zijn gevoel in den geest te ontwikkelen. En dat was door de liefde. Na zijn laatste reis naar den hemel en de hel, was er niets meer in hem, dat aan deze waarheid twijfelde. Wanneer hem het een of ander hinderde, liet Alcar hem beleven, waardoor hij verschillende problemen leerde kennen en hij in den geest ontwikkelde. Het beleven van vele toestanden was voor hem een groote genade, waardoor hij het geestelijke leven leerde kennen. Wat hij in dezen toestand beleefde, was zeer zeker de moeite waard om te worden verteld.

Het volgende gebeuren was ook heel merkwaardig.

Reeds eenigen tijd voordat hij dit probleem mocht beleven, las hij een boek van een bekend schrijver over het leven van den Heiligen Franciscus van Assisi. De geschiedenis, zooals de schrijver deze had weergegeven, vond hij zeer wonderlijk en zij had hem diep getroffen. Het groote geloof en de mensohenliefde van Franciscus brachten hem tot nadenken. Eén toestand was hem niet duidelijk en daarover piekerde hij veel; het was de kastijding, die Franciscus zichzelf toebracht. Of het nu in waarheid was geschied of niet, hem interesseerde dit geval bijzonder. Aan zijn heiligheid wilde André niets te kort doen, maar hij begreep niet, dat Franciscus zich door

. 247

zelfkastijding kon ontwikkelen.

Velen zouden hem dom vinden, maar het liet hem niet met rust, hij dacht er reeds eenige maanden over na.

Hij vond het geweldig om naakt in een doornenstruik te springen, zoodat het bloed van alle zijden langs het lichaam droop, maar of Franciscus daardoor deze hooge geestelijke afstemming had verkregen, dat was nu voor hem het raadsel.

André voelde voor den heilige allen eerbied. Deze was een mensch met een groot heilig gevoel en daarvoor boog hij diep het hoofd. Maar hij beschouwde het als verkeerd om steeds aan hem te denken. Ook hij wilde vooruit en doordat Alcar hem had duidelijk gemaakt, dat de mensch het leven zou moeten beléven, begreep hij het nut van de kastijding niet. Een

vrouw, die op aarde geen moeder werd en toch naar het moederschap
hunkerde, keerde terug om het te beleven. Zou diezelfde
moeder zich op andere wijze van haar hunkering kunnen
bevrijden? Zie, dat waren problemen, die hij maar zoo
niet zag opgelost.
Zou een vrouw, hunkerende naar het moederschap, haar hunkering
kunnen vernietigen en overwinnen door zichzelf te
kastijden? Was dat mogelijk? Waarvoor diende dan het leven?
Hij gaf meermalen zichzelf antwoord, maar kwam niet tot
een resultaat. Zelfkastijding was toch niet de weg om in een
klein aardsch leven in zoo’n hoogen toestand te komen?
De heilige bad dag en nacht, offerde zich voor alle leven op,
maar waar was dan die zelfkastijding voor noodig? Om hartstochten
te bedwingen? Hij leefde een rein leven; dat was toch
voldoende? Nogmaals, aan zijn heiligheid wilde hij niets te
kort doen, maar het liet hem niet met rust. Telkens betrapte
hij zichzelf er op, dat hij weer met Franciscus bezig was en
hij kon er maar niet van bevrijd worden. Dan kwam er nog
bij — en dit was een eerste factor— dat André van zijn aardsch
leven iets wilde maken. Hij wilde iets zijn voor anderen. En
welke middelen ook noodig waren, hij wilde hen aanwenden
om zich geestelijk bezit eigen te maken, opdat hij, wanneer ook
hij zou overgaan, in het eeuwige leven licht zou bezitten.
248Alles wilde hij daarvoor doen, voor ieder wezen gaf hij zich
in zuivere liefde en voor iedereen zou hij zijn leven willen
geven, wanneer het van hem verlangd werd. Het was1 geen
ijdelheid om iets te zijn, hij wist, hoe nietig hij was. De prachtigste
schilderstukken werden door hem gemaakt en toch
durfde hij zich niet voor schilder uitgeven. Wanneer Wolff
en vele anderen niet meer door hem zoudeh schilderen, was
tevens zijn talent verdwenen. Zoo was het ook met het zien
en genezen: Als Alcar hem niet hielp, kwam van een diagnose
niets terecht. Hij wist ^immers, dat hij het niet kon
en nooit zou kunnen, buiten hun hulp. Hij was niets en bleef
niets, hij was een instrument. Maar wat hij zeer goed begreep,
was dit: wanneer hij zich inspande en zich zuiver wilde
geven, zou Alcar hem in den geest ontwikkelen, hetgeen geestelijk
goud beteekende aan gene zijde. Was dit ijdelheid?
Neen toch! Hij wilde alleen iets zijn voor anderen; daarom
spande hij al zijn krachten in om zich de schatten des geestes
eigen te maken.

zich zuiver wilde
geven

Daarom hield hem dit probleem gevangen.
Op een avond ging hij, vermoeid, vroeg naar bed. Toch kon hij den slaap niet vatten, omdat Franciscus hem bezig hield.
Hij vroeg zich af, of Alcar zou weten hoe hij liep te piekeren. Giing hem dit niet aan? Of waren dit geen toestanden voor Alcar? Maanden liep hij er mee rond en zag maar geen oplossing. Nadat hij zijn laatsten wonderlijken toestand had beleefd, durfde hij aan Alcar niets meer te vragen, want wanneer het noodig bleek, werd hij geholpen. Thans zou deze alles zeer zeker belachelijk vinden en zou hij het zelf moeten uitvechten. Waar bemoeide hij zich ook mede? Waarom had hij het boek gelezen en alles letterlijk overgenomen? Het was natuurlijk verkeerd, maar wat kon hij er thans nog aan veranderen? Alles van zich afzetten, maar hoe? Hoe vaak had hij het niet reeds van zich afgeslingerd en toch sloop het zijn ziel weer binnen. Hij maakte zich kwaad en voelde dat zijn concentratie nog zwak was. Eenige nachten terug had hij er zelfs over gedroomd. Hij vond het verschrikkelijk. Hij kon niet
249
eeris rustig meer slapen. Hij droomde, dat Franciscus hem had laten roepen en hem over zijn leven had verteld. Hij zeide’tot hem het volgende:
„Ik weet van je denken af en weet daar wel raad op, ga maar mede.”
Hij had hem medegenomen naar een grooten tuin achter een klooster en zeide tot hem:

„Ziedaar, spring er maar in, dan weet je ineens hoe alles is”. Franciscus wees hem op een doornenstruik. Hij zag hem daarbij aan, als wilde hij zeggen, je durft het toch niet, en André sprong naakt in de doornenstruik,- zoodat het bloed van alle kanten van zijn lichaam droop. Maar toen hij des morgens ontwaakte en hij zich zijn droom herinnerde, was er niets aan zijn lichaam te zien; het was dus een echte droom geweest.
En thans lag hij alweer over hetzelfde probleem te piekeren. Hij werd er nog gek van, wanneer hij daar niet spoedig van werd verlost. Hij concentreerde zich als nooit te voren, want hij wilde slapen. Halve nachten wakker te liggen en niets zeggende droomen te droomen, daar werd hij niet wijzer van.

Hij dacht, ik zal bidden, net zoo lang totdat ik in slaap val. Het gelukte hem, het gebed bracht hem in diepen slaap.
Hoelang hij had geslapen, wist hij niet, toen hij dacht, dat zijn naam werd uitgesproken. Hij zag om zich heen, maar zag niemand.
Weer hoorde hij: „André?” Wie riep hem daar? Kwam men hem weer voor het een of ander halen? Hè, wat was dat?
Hij stond naast zijn lichaam. Dadelijk dacht hij aan zijn vorigen nachtelijken tocht. Had men hem noodig? Wie had hem bevrijd? Alcar? Waar was zijn leider? Waren het weer andere problemen, die hij zou beleven? Toen hij Annie mocht genezen, waren hem ook twee onbekenden komen halen en toen hem alles duidelijk werd gemaakt, waren het Alcar en diens meester. Hoe slecht had hij over hen gedacht, thans wilde hij dit voorkomen. Toch zou hij voorzichtig moeten zijn en zoo maar niet meegaan, hij kon immers niet weten, of er ongelukkigen tot hem waren gekomen.
250
Weer hoorde hij: „André wilt u ons volgen?” Volgen, dacht hij, waarheen? Aan den klank hoorde hij, dat het geen ongelukkige geesten waren, want daarin lag liefde; in den geest voelde en hoorde men dat omniddellijk.

Aan deze zijde kon zich een demon niet verbergen, aan den één of anderen toestand zou men hem kunnen herkennen.
Voor hem stonden twee wezens, in een licht waas gehuld. Hij zag hen, maar toch waren zij als schaduwen. Nog steeds hoorde hij niets van zijn leider. Op hetzelfde oogenblik kwam in hem een liefdekracht, hetzelfde gevoel, als toen men hem voor Annie was komen halen en daardoor was hij vastbesloten om mede te gaan. Hij stapte op hen toe en voelde, dat hij werd opgeheven en zij zich van de aarde verwijderden.
Zoo, dacht hij, het is een reis naar de sferen. Deze toestand was dus een andere dan die van Annie. In snelle vlucht verlieten zij de aarde en hij was zeer nieuwsgierig, waarheen men hem zou brengen.
André zag naar den hemel en schrikte. Dat was niet in orde. Zoo’n toestand kende hij niet en had Alcar hem niet getoond. De hemel was geel. Dat kon toch niet? Hoe kon een hemel geel zijn? Nooit had hij daarvan gehoord. Waren die hemelen aan deze zijde te vinden? Hij vond het abnormaal, het was niet natuurlijk. Hij kende het hemellicht van de donkere gebieden af tot in de vijfde sfeer, doch een hemel als dezen had hij nooit kunnen waarnemen. Hij nam zich voor om dubbel

voorzichtig te zijn. Hij zag een landschap met gele hoornen en gele planten, alles was geel. Kon dat natuurlijk zijn? Neen immers. Het was valsch. Voerde men hem naar onnatuurlijke toestanden? Werd hij op de proef gesteld? Waarvoor diende dit alles?

Steeds zweefden zij verder en hij voelde zich door de beide onzichtbare geesten voortgetrokken.

Eindelijk werd halt gehouden. Hij stond op een hoogen berg en zag in een diep dal, dat voor hem lag. André voelde, dat men hem voor een toestand had geplaatst, want voor hem liep een pad, dat door het dal kronkelde.

zag hij een groot gebouw. Het eenige in deze onafzienbare ruimte. Moest hij afdalen? Was dit hun bedoeling? En onmiddellijk kreeg hij het gevoel, dat het hun bedoeling was; hij zou dat pad moeten volgen. Vreemd was alles, onnatuurlijk en geheimzinnig. Waarom sprak men niet met hem? Zou hij maar niet terugkeeren? Daarin kon niemand hem tegenhouden. Hij had geleerd en wist zich te concentreeren wanneer er .gevaar dreigde.,Toch was hij nieuwsgierig, wat dit alles te beteekenen zou hebben.

Hij daalde af en het duurde lang, voor hij den overkant bereikte. Eindelijk bevond hij zich vlak voor een kasteel, dat als uit den bodem scheen gerezen. Hij bleef staan om na te denken.

Het was een oud gebouw, uit geelachtige bloksteen opgetrokken. Ook dat was niet natuurlijk. Geen wezen zag hij en er heerschte een drukkende stilte, wat hem niet prettig aandeed. Een groote deur, die meer op een poort geleek, versperde den ingang.

Nogmaals keek hij in de natuur, maar hij zag geen levend wezen en ook zijn begeleiders waren verdwenen. Die stilte maakte hem angstig. Het leven was hier in slaap gevallen. Geen wind, die de natuur opfrischte, niets dan een dood klimaat, onnatuurlijk en geheimzinnig. Hier zou zich geen mensch gelukkig kunnen voelen. Dan was en bleef hij liever op de aarde. Wat zou daar achter die dikke deuren leven? Menschen? En waar waren zij, die hem waren komen halen? Was dit het einde van zijn tocht? Moest hij hier binnen? Al die vragen spookten door zijn hoofd. Hij ging iets dichter bij, misschien kwam er een oplossing. Maar toen hij eenige meters

genaderd was, ging vanzelf de deur open, waarvan hij geweldig schrikte. Stokstijf bleef hij staan. Nu zul je het hebben, dacht hij. Doch geen mensch kwam te voorschijn. Hij stond op zijn beenen te trillen. Wat beteekende dat nu? Hij keek in een lange gang, maar zag niemand. Zou iemand achter de deur staan? Neen, dat was niet mogelijk, de deur sloot tot vlak1 aan den muur, wat hij in een oogopslag waarnam.
252
Maar wat dan, wie had hem open gedaan; wachtte men hem hier op? Waar was Alcar? Op die vraag voelde hij weer, dat Alcar over hem waakte en hij trad binnen. Hij was nog geen pas over den drempel, of voor zich zag hij zijn onzichtbare vrienden. De lange gang was met tegels belegd en alles was weer geel en kaal. Nu stond hij voor een lange trap, die hij afdaalde. Hij telde de treden en vond het tegelijk zeer vreemd, dat hij aan al die bijkomstigheden dacht. Beneden gekomen stond hij weer voor een lange gang, die zij ten einde liepen en die in een groote zaal uitkwam.
Weer bleef hij staan en dacht over alles na. Wat was dit voor een gebouw? Waarom bracht men hem naar een onderaardsche zaal? Hij zag vele pilaren, die het gebouw als fundamenten steunden. Ook hier was alles geel. Geen andere kleuren waren er te zien. Hij was er al aan gewend en vond het nu zeer gewoon, al wist hij, dat alles onnatuurlijk was.
In de zaal hing een dicht waas, waar hij niet doorheen kon zien. Hield men alles voor hem onzichtbaar? Stelde men hem plotseling'-voor een feit? Zijn begeleiders voelde hij op eenige meters afstand voor hem. Toch was hij rustig en voelde hij zich met hen reeds vertrouwd. Hij begreep, dat hij verder moest gaan, wat hij dan ook deed. Schrede voor schrede ging hij verder, want hij was er zeker van, dat hij hier iets nieuws zou beleven.
Toen hij een tiental meters verder gekomen was, hoorde hij een zacht geluid, dat hij meende te herkennen. Het eerste leven, dat hij op zijn langen tocht had gehoord. Was het een mensch? Hij bleef aandachtig luisteren en het was, alsof iemand diep ademhaalde. Weer ging hij verder, om voor de tweede maal te schrikken. Daar voor hem zag hij drie wezens. Eén van hen was optkleed en droeg alleen een lendeband, dien hij om zijn middel had geslagen. Naast hem stonden twee anderen, sterke kerels, die beiden een zweep in hunne handen hadden, waardoor hij plotseling dit tafreel begreep.
Zij droegen een geel kleed en de eenige andere kleur die hij in dit land tot nu toe had waargenomen, was het zwart van
253
het koord, dat om hun middel was gebonden.

Nu voelde hij,
dat voor hem een deel van den sluier-van geheimzinnigheid zou worden opgelicht. Hij had in het leven na den dood geleerd, dat kleuren licht beteekenen. Die zwarte koorden hadden deze beteekenis, dat hij zou beleven, wat zij van plan waren te doen. Een lichtstraaltje schemerde door, maar wat was nu het geheele probleem?
Hij, die zich ontkleed had, was een schoon jong mensch van dertig jaren. Wat wilde men van hem? Waren die twee sterke kerels zijn beulen? Zou hij af geranseld worden? Wanneer het zoo zou zijn, dan begreep André, waarvoor men hem was komen halen. Ja, de man haalde diep adem, hij was het dus, dien hij zooeven hoorde. De man trachtte alle krachten, die in hem waren, te verzamelen. Zijn beulen wachtten tot hij gereed was en André voelde, dat -de man zich vrijwillig zou laten afranselen.
Plotseling stapte hij op een der pilaren toe, plaatste zich er voor en wachtte af. André beefde. Hij verzamelde al zijn krachten, hetgeen hij duidelijk voelde. Wat wilde men hem hier toonen? Hij concentreerde zich op den jongen man en wist, dat deze zich vrijwillig liet geeselen. Nu begreep hij alles. Dit had met hem en Franciscus te maken. Thans zou voor hem ook dit probleem opgelost worden. Hier zou hij kunnen beleven of zelfkastijding geestelijke ontwikkeling beteekende. Hij voelde een geweldige spanning. De beulen stonden links en rechts van den jongen man en wachtten op een teeken, dat zij mochten beginnen. André voelde, dat die hun het teeken gaf. Links en rechts vielen de slagen en bij iederen slag, die men hem toebracht, bleven er op zijn lichaam breede roode striemen achter. Spoedig was hij bont en blauw geslagen, maar hij hield moedig vol. Zelfkastijding! Eindelijk loste zich het geheimzinnige voor André op, waarover hij maanden lang in een vreeselijke spanning had verkeerd.
Nog steeds werd hij afgeranseld, maar lang zou hij het niet meer kunnen uithouden. Het zweet, dat langs zijn lichaam droop, was rood gekleurd. Zijn hoofd hoog opgericht, stond
254
hij daar en liet toe, dat men hem geeselde. Hij was een held.

André voelde een geweldige spanning in zich opkomen. Nu werd hem een mogelijkheid geboden te toonen, wat hij wilde, wat hij zou kunnen. De jonge man glimlachte bij iederen slag, dien men hem toebracht. En ook hij voelde zich vol vuur om ditzelfde te beleven. Eindelijk hielden de twee op en voerden zij hem weg. Hij had zich staande weten te houden. Zou hij overtuigd zijn, dat het hem geestelijke ontwikkeling had gebracht?

Jammer dat hij was heengegaan, hij zou het hem hebben gevraagd. Was hij voor eenzelfden toestand hier als hij? Hij voelde een sterke kracht in zich komen. Ja, hij was bereid. En toen hij innerlijk had besloten, sprongen zijn twee begeleiders naar voren en waren gereed om hem te geeselen. Zoo, zoo, waren zij zijn beulen? Toch waren zij het niet, hij wilde het. Zij zouden het niet doen, wanneer hij er niet toe besloot. Maar wanneer hij het beleefde, was hij van al zijn narigheid verlost. Hij dacht na, wat hij zou doen. Het was wel geen doornenstruik, maar toch was het zelfkastijding en hij zou er door leeren. Neen, hij wilde thans niet terug, ook hij wilde het beleven. Nu eerst zag hij, dat men op alles gerekend had. Ook hij droeg een kleed zooals zij droegen, hoewel hij dit niet eerder had opgemerkt. Had hij het eerst hier ontvangen, nu, terwijl hij er toe besloot, het te doen? Tijd om te denken had hij niet; hij slingerde het gewaad van zich af en stelde zich voor een der pilaren op. Op een halven meter afstand van den pilaar moest hij blijven, daar hij voelde, dat hij niet verder kon komen. Hij begreep, dat men hem van voren en van achteren wilde raken.

De ander stond tegen den pilaar aangedrukt. Was het een andere toestand? André zuchtte diep om al zijn krachten te verzamelen. Hij besloot innerlijk, dat zij mochten beginnen en tegelijk vielen de eerste slagen. Hoe verschrikkelijk was de' eerste slag. Zijn ziel schreide en beefde. Bij iederen slag kromp hij ineen. *Verschrikkelijk dacht hij, wat ben ik begonnen! Aanstonds zal ik bezwijken.* Ik houd het niet uit.

255

Hij zag omhoog en dacht eenig ander licht waar te nemen. Merkwaardig dacht hij, wanneer ik mij op dat licht concentreer voel ik de slagen niet zoo aankomen. Was het Alcar? Hij zag er echter niet meer van dan een licht waas. Werd hij geholpen? Liet Alcar het hem voelen?

Bij iederen slag werd zijn concentratie gebroken; hij voelde de slagen striemen. Zijn lichaam gloeide als vuur. Het zweet brak hem van alle kanten uit en ook bij hem was het rood gekleurd. Geen plaatsje was er meer vrij, van onder tot boven had men hem bont en blauw geslagen. Alleen zijn hoofd en voeten werden niet geraakt en ook zijn handen bleven van striemen vrij. Hij begreep zelf niet, waar hij al die kracht vandaan haalde. Wat kon een mensch sterk zijn! Hij voelde, dat zijn volle concentratie op dezen toestand was ingesteld. Toch bemerkte hij, dat zijn krachten minderden.

Zijn geheele lichaam stond gespannen, zijn spieren werden lam geslagen. Nooit eerder had hij zoo'n kracht in zich gevoeld. Alles speelde hij uit, geen reserve zou hij overhouden.
Nog spande hij zich in, daar hij voelde, dat hij ieder oogenblik zou bezwijken. Hij wilde zich staande houden, zooals die andere. O God, dacht hij, wat ben ik begonnen. Hij zag naar het licht, daar hij op het punt stond te bezwijken.
Hij voelde nu, dat, wanneer hij wilde ophouden, zij onmiddellijk zouden staken. Bij iederen arm, die werd opgeheven, voelde hij reeds den slag, voordat deze hem werd toegebracht. Neen, hij kon niet meer en dadelijk hielden zij op met slaan. Ook het licht was verdwenen. Daar stond hij nu. Hoe vreeselijk zag zijn arm lichaam er uit. Hij was ontoonbaar. Handen, hoofd en voeten waren niet geraakt, maar alle andere plaatsen waren vol bloedroode striemen. Hij had het gevoel, dat zijn oogen uit zijn hoofd te voorschijn kwamen, en alles stond strak gespannen. Waar was zijn geestelijk bezit? Hij voelde zich niets veranderd. En toch had hij moedig volgehouden! Het was een bittere teleurstelling. Hij was niets veranderd, maar innerlijk dezelfde gebleven. Hij was overtuigd, maar had een jammerlijke ervaring opgedaan. Duur had hij het
256
moeten betalen alvorens dit probleem voor hem werd opgelost. Hij verwenschte het oogenblik, dat het boek in zijn handen was gekomen. Wat kon lectuur den mensch beïnvloeden. Alles had hij voor niets beleefd. Het was zijn eigen wil en schuld en Alcar zou boos op hem zijn. Tranen van verdriet over deze groote teleurstelling vloeiden over zijne wangen. Zooeven had hij die kunnen verbergen, nu echter was dit onmogelijk voor hem. Hij voelde zich naar lichaam en ziel gebroken.
Had hij verkeerd gedaan? Van het begin af was alles onnatuurlijk. Hij had moeten terugkeeren. Duur had hij deze wetenschap gekocht. Iedere schrede op dit pad had hij met een zweepslag moeten betalen. Hoeveel zweepslagen zouden verschillende wezens niet ontvangen, voordat ook zij van den verkeerden weg waren overtuigd. Wanneer zij in .het hiernamaals zouden aankomen, hij wist het heel zeker, zouden velen het met zweepslagen willen goed diaken, maar dan was het reeds te laat. De gedachte daaraan, dat het hem de oogen had geopend, was de zalf voor zijne wonden, waardoor de schrijnende pijnen verzachtten.
Wat moest hij hier nog uitvoeren? Niets immers. Hij wilde naar zijn lichaam terug, terug naar de aarde. Zou ook dat niet eens meer mogelijk zijn? Een geweldige angst overviel hem. Hij voelde zich opgenomen en in een flits verwijderen. Spoedig had hij de aarde bereikt en was hij in zijn stoflichaam teruggekeerd. Met een lichten schok werd hij wakker en hij was zich bewust van alles, wat hij in de sferen had beleefd. Hij voelde zich doodmoe. Geen arm of been kon hij bewegen. Zijn eerste gedachten waren voor zijn leider. Niets hoorde hij van hem. Had hij het verbruid? Dat was toch niet

mogélijk? Was er niets meer aan te veranderen? Hij kende toch zijn leider als een geest van liefde en hij wilde zich toch alleen maar overtuigen. Hij zou er gek van worden, wanneer hij Alcar zou moeten missen. O, het kwelde hem zoo. Hij keek op de klok en zag dat het zes uur in den morgen was. Het was het uur, waarop hij steeds terugkeerde, wanneer hij met Alcar de sferen had mogen bezoeken.

Zou Alcar van alles

257

afweten en hem hebben geholpen? Hij wilde zich omdraaien, maar het was niet mogelijk. Zijn geheele lichaam stond strak. Alles deed hem pijn. Hij viel in een diepen slaap om tegen acht uur wakker te worden. Hij kon zich gemakkelijker bewegen dan om zés uur. Deze rust had hem goed gedaan. Vlug stapte hij uit bed om zich te kleeden. Hij ontdeed zich van zijn pyama, en schrok, zooals hij nog nooit geschrokken was. Wat was er met zijn lichaam gebeurd? Van onder tot boven zat het vol striemen. Het was bont en blauw, zooals zijn geesteslichaam het had beleefd. Geen plekje was meer vrij, verschrikkelijk was het om te zien. Alleen zijn gelaat, handen en voeten waren zonder striemen. Lang zag hij naar zijn arm stoffelijk lichaam en beleefde weer, wat hij dien nacht had meegemaakt. Hij zag zich voor den pilaar staan en voelde iederen slag, die hem werd toegebracht. Hij onderging weer het verdriet, dat hij na deze geeseling gevoeld had.

Vreemd is het, dacht hij, maar ik voel mij zoo intens gelukkig, wat zou dat te beteekenen hebben? Hij wist niet wat het was, maar het had een beteekenis. Zijn gevoel van teleurstelling was op slag verdwenen. Wat hij in den geest had beleefd, had zijn stoflichaam overgenomen. Welk wonder was geschied? Dat het wonderlijk was, stond voor hem vast. Welke machten waren het, waarmede hij was verbonden? Was dit de bedoeling van Alcar geweest? Het stoflichaam had den geestelijken toestand overgenomen, zooiets had hij nog nooit beleefd. Hij voelde zich vreeselijk moe, doch pijn deed het hem niet, al stond de huid strak over het geheele lichaam gespannen. Hij smeekte Alcar, hem toch te helpen, doch hij hoorde niets van hem. Waren het demonen, die hem dit hadden laten beleven? Neen, dat was niet mogelijk, hij had het zelf gewild.

Hij kleedde zich spoedig aan, want moeder zou geweldig schrikken wanneer zij hem zoo zou zien. Het was toch zeer

merkwaardig. Zijn geesteslichaam was duizenden mijlen van zijn stoflichaam verwijderd en toch had het geesteslichaam de belevenissen op de stof afgedrukt. Hoe kon dat? Hij wist,
258
dat, wanneer hij uittrad, hy toch door het fluïdekoord met zijn lichaam bleef verbonden. Het fluïdekoord was de levensdraad, die beide lichamen verbond. Hij meende een oplossing te begrijpen. Als het waar was, dan was het prachtig, maar zeer eenvoudig. Feitelijk was er geen andere mogelijkheid. Al was die draad onzichtbaar, toch waren beide lichamen één toestand. Weer keerde hij in den geest naar de plaats terug, om na te gaan, hoe hij zich van daaruit voelde. Misschien kon hij iets waarnemen. Hij voelde zich wegzinken en verplaatsen en concentreerde zich. Nu zag hij een smallen zilverachtigen draad van hem naar het stoflichaam gaan, dien hij duidelijk kon volgen. Hij zag en voelde, dat het leefde. Zou dit koord het beleefde hebben overgebracht? Wat was het dan eenvoudig. Maar was het geen eigen fantasie? Zou hij zoo gevoelig zijn? [redacted] hadden. Doch hoe vér was hij daar niet van verwijderd. Maar wat dan? Hij verwonderde zich er zelf over, dat hij bezig was om dit probleem op te lossen. Zoo iets was vroeger nooit in hem opgekomen. Altijd wachtte hij af, totdat Alcar hem alles duidelijk maakte. Ook was het hem duidelijk, dat dit proces zoo heel anders was geweest dan alle vorige toestanden, die hij had mogen beleven. Thans analyseerde hij alles, maar voelde zich ook alleen, daar hij van Alcar niets hoorde. Was het diens wil geweest, hem dit te laten beleven?

Hij keerde weer terug tot den levensdraad. Hoe gevoelig was hij geworden, wanneer dit waarheid was. Hier toonde het hem aan, dat zijn gevoel sterk was ontwikkeld en de levensdraad, die gevoeligheid bezat, wat een ieder, die zich geestelijk ontwikkelde, zou kunnen beleven. Nu hij alles van begin tot het einde naging, was het niet èens een probleem meer. De zelfkastijding had hem overtuigd, maar het was niet mogelijk, daf dit met zijn stofkleed iets had uit te staan. Hij was toch niet in zijn stofkleed geweest? Franciscus kon een heilige zijn, maar het was de weg niet, dat had hij toch dui259 delijk gevoeld. Weer zag hij een ander beeld: voor hem was het reeds lang een vaststaand feit, maar voor de wetenschap zou het een prachtig bewijs zijn, dat het geesteslichaam een apart lichaam was, dat voortleef de in een eeuwigen toestand.

Dat hij daar niet eerder aan gedacht had, of zouden de geleerden
het niet aanvaarden? Voor de para-psychologen was
het 't onderbewustzijn. Of zouden zij nog andere hypotheses
kunnen opstellen om dit bewijs te vernietigen, om het tegendeel
te bewijzen? Waren dit onbewuste krachten? Het was
toch niet mogelijk, hij had immers alles bewust beleefd.
Wat hoorde hij daar zeggen? „Stigmatisatie?"

Stigmatisering betekent het toekennen van een negatief label of oordeel aan een persoon of groep, vaak gebaseerd op bepaalde kenmerken of gedragingen, wat leidt tot uitsluiting en discriminatie. Het is een proces waarbij mensen worden gezien als anders en minderwaardig, waardoor ze vaak te maken krijgen met vooroordelen en negatieve reacties.

Stigmatisering kan verschillende vormen aannemen:

- **Publiek stigma:** Negatieve opvattingen en vooroordelen die leven in de samenleving en die van invloed zijn op hoe mensen met een bepaalde kenmerk of gedrag worden behandeld.
- **Zelfstigma:** Wanneer iemand de negatieve beelden en vooroordelen over zichzelf gaat geloven en internaliseren.
- **Structureel stigma:** Stigmatisering die verankerd is in wetten, regels en procedures.

Stigmatisering kan ernstige gevolgen hebben voor mensen, zoals het verliezen van kansen, sociale uitsluiting en negatieve effecten op de mentale gezondheid.

Voorbeelden van stigmatisering:

- Mensen met een psychische aandoening worden vaak gestigmatiseerd.
- Mensen die werkloos zijn kunnen ook te maken krijgen met stigmatisering.
- Vluchtelingen en migranten worden soms ook gestigmatiseerd.

Destigmatisering is het proces van het verminderen of wegnemen van stigma en vooroordelen. Het is belangrijk om bewustwording te creëren over stigma en de negatieve gevolgen ervan, en om te streven naar een inclusievere samenleving waarin iedereen wordt gewaardeerd om wie ze zijn

Wie zeide hem
dat? Het was Alcars stem niet, die hij hoorde. „Stigmatisatie,
of het suggereeren, of het concentreeren op verschillende toestanden,
wat suggestie is en zich op het lichaam manifesteert."
Duidelijk had de stem gesproken.
Suggestie? Suggereeren? Hoe was dat nu mogelijk? Zou men

dat zeggen? Wist de wetenschap niets anders?
Hoe zou hij zich op zichzelf concentreeren, terwijl hij niet eens meer in zijn lichaam leefde? Geloofden zij niet, dat hij uittrad? Wanneer hij schilderde en een geest van zijn lichaam gebruik maakte, dan was hij toch ook uitgetreden. En toch werd er geschilderd. Zou dat mogelijk zijn wanneer hij er zelf niets van wist? Zou hij zichzelf moeten voorliegen en moeten toegeven, dat het zoo was? Kon hij zichzelf bedriegen, wanneer de kracht, het bewustzijn, het lichaam had verlaten? Het was een andere toestand, een andere gave, maar een uittreding was een uittreding en dan had de geest het stoflichaam verlaten. >0, hij voelde thans de groote beteekenis van deze uittreding en hij wilde redden, wat er te redden viel. Hoe zouden dit onbewuste krachten kunnen zijn? Hij was zich toch van niets bewust geweest en had geslapen. Zijn geesteslichaam leefde en beleefde, wat het in den geest waarnam. Dat lichaam, dat in de stof, de stof voerde en leidde, dat lichaam was het eeuwige lichaam dat voortleefde. Dit geestes-intellect was het eeuwigdurende leven.

"Geestes-intellect" is een term die verwijst naar de combinatie van "geest" en "intellect". Het omvat zowel de mentale vermogens van de geest, zoals gedachten en ideeën, als het vermogen van het intellect om deze te beoordelen, te analyseren en te gebruiken. Het intellect is het vermogen om ervaringen te generaliseren, abstract te denken en conclusies te trekken.

In de praktijk betekent dit dat de geest ideeën en beelden produceert, terwijl het intellect die selecteert en beoordeelt op basis van relevantie en waarde. Het intellect kan worden gezien als het vermogen om te oordelen, te redeneren en te concluderen op basis van waarnemingen en concepten.

Verschillende filosofische en spirituele tradities beschouwen de geest en het intellect als aparte maar verbonden componenten van het menselijk bewustzijn. In de context van wetenschap en kennisbeheer, is het intellect cruciaal voor het omgaan met onzekerheid en het verwerken van complexe informati

Wat zou er van dit groote gebeuren overblijven, wanneer het
260
iets met onderbewustzijn had uit te staan? Niets immers, maar hij wilde het zoo maar niet overgeven. Hij had het

immers zelf beleefd. Door het te beleven wist hij, hoe het geesteslichaam in die andere wereld kon leven en hoe al die afstemmingen waren.

Neen, het had met stigmatisatie niets te maken. Het was veel eenvoudiger. Wanneer men dat ééne maar wilde aanvaarden, dat het fluïdekoord de kracht was, die beide lichamen verbond en daardoor, ook door zijn gevoeligheid, een aparte gave op de stof manifesteerde.

Nu viel hem ineens zijn droom in. Ook hierin voelde hij een verbinding. Het had met dit wonder te maken. Franciscus had hem geroepen en hij was in den doornenstruik gesprongen en toch was er niets mét zijn stoflichaam gebeurd. Het was slechts een droom. De kloof, die zich tusschen deze beide toestanden bevond, kon hij nog niet overbruggen. Wat waren droomen feitelijk en waarom was hij uit zijn droom niet verminkt wakker geworden? Hoe was dit te verklaren? Was die droom onderbewustzijn? Dan had zijn onderbewustzijn geen beteekenis, want het zeide hem niets. Dit had hij geestelijk beleefd, ja, hij was zich bewust geweest van alles, wat er met hem gebeurde en lette op alles, wat hij op zijn tocht ontmoette. Zijn droom daarentegen was een echte droom, die niets beteekende. Hoe meer hij nadacht, hoe scherper hem alles voor den geest kwam, zoodat hij het wonderlijke kon begrijpen. En hoe fijn was de mensch, die op het leven hiernamaals was afgestemd. Toen hij dacht, nu kan ik niet meer, werd onmiddellijk opgehouden. Op aarde zou men het heel luid hebben moeten uitroepen, voor zij het zouden hooren. Hij kende die krachten, het was het bezit eener fijnere liefde, een hoogere afstemming dan die der aarde.

Hij begreep nu tevens, waarom hij dit alles bewust had moeten beleven. Hij zou immers van alles niets hebben begrepen ! Hoe meer hij nadacht, des te meer voelde hij grond onder zijne voeten, wat hem voor dezen toestand steunde.

Dan begreep hij ook waarom zijn leider zich niet vertoonde,

261

hij zou dit alleen moeten mede maken om alles zelf te analyseeren. Het was zijn eigen wil geweest, alleen had Alcar hem een mogelijkheid gegeven om dit probleem te kunnen beleven. O, hij was gelukkig, dat Alcar door dit gebeuren wilde aantoonen, wat het geestes- en het stoflichaam zou zijn. Niets anders dan dit, hij voelde het duidelijk. Het was een schoon en prachtig bewijs van eeuwig voortleven. Natuurlijk wist hij nog niet positief of het zoo zou zijn, maar het kon bijna niet anders. Hij zou afwachten, totdat zijn leider hem alles duidelijk zou maken.

Toch stroomde niets dan geluk in hem; hij had zich niet voor niets laten geeselen. Voor zulke bewijzen mocht men hem doodranselen, wanneer het de menschheid maar overtuigde, dat het geesteslichaam het eeuwige intellecte lichaam is, dat voortleeft.

De wetenschap zou hier niets tegenin kunnen brengen, want dan zou het een onbewuste zelfsuggestie moeten zijn en die aanvaardde zij niet Onbewuste wetenschappen kende men op deze wereld nog niet en hadden geen bestaansmogelijkheden op aarde. Het was niets, omdat het onbewust was.
Stigmatisatie en concentratie of onderbewustzijn waren niet mogelijk, het was, zooals hij het had beleefd, dat het geesteslichaam het intellect lichaam is, dat eeuwig voortleeft.
Hij voelde zich rustig en was gelukkig, dat hij het had mogen beleven. In den middag hoorde hij zijn leider Alcar: „Zoo, mijn jongen. Hier ben ik weer om je vele gebeurtenissen duidelijk te maken en op te helderen. Heeft het niet te lang geduurd, André?”
André ontroerde, toen hij Alcars liefdevolle stem weer hoorde. Hoe had hij naar dat geluid verlangd.
„Ik zal je enkele toestanden duidelijk maken, alle andere heb je reeds begrepen. Alles was mijn werk, André, omdat je het zelf wilde. Ik heb getracht je duidelijk te maken, hoe onnatuurlijk alles is en liet je in den geest dit alles beleven. Aan onze zijde hebben wij die toestanden om den geest te overtuigen van alle onnatuurlijkheden, die zij voor natuurlijk

houden. Tevens liet ik je de onnatuurlijkheid van tevoren zien, maar je weetgierigheid hield je gevangen. Nogmaals, het was *niet* mijn wil, doch je eigen wil, dit te beleven. Ik maakte dus van je wil gebruik, om aan te toonen, dat de geest een apart lichaam is, dat eeuwig voortleeft. Ook heb ik je geholpen om het zelf te analyseeren, waardoor je alles nog beter zou begrijpen. Ik was het dus, die tot je sprak, doch mijn stem was een andere, die ik voor mij heb laten spreken. In alles heb ik je gesteund en ik heb tevens je moed bewonderd, waardoor ik gelukkig ben; het bewijst je wil, om den mensoh van een eeuwig voortleven te overtuigen. Je hebt hierdoor bewezen, alles te trotseeren, hoe het ook tot je komt, om hen op aarde gelukkig te kunnen maken. Doch het was niet mijn wil, vergeet dat nooit en te nimmer. Er zijn duizend andere mogelijkheden om den mensch te overtuigen, dan deze. Toch ben ik gelukkig. Daardoor zul je ander werk ontvangen, waardoor je velen zult helpen. Je hebt ondervonden, hoe nuttig deze uittreding is geweest. De psychische krachten, die je hebt leeren kennen, zullen wijsheid in den geest beteekenen.
Alles werd je daarom bewust gegeven. Je droom kreeg je door mijn inwerking, ik liet je dien droomen. Ik was Franciscus, André. Ik wilde je daardoor aantoonen, dat een droom met een geestelijke uittreding niets heeft uit te staan.
Wanneer je niet zou hebben besloten je te laten geeselen, zou ik deze bewijzen niet hebben kunnen geven. Is je dit duidelijk? Ik twijfelde echter niet aan je krachten en willen en ik hield je daarom met dezen toestand verbonden. Ik heb deze verbinding in stand gehouden en wel om vier redenen. In

de eerste plaats om aan te toonen, dat de geest een apart lichaam is, dat eeuwig voortleeft. In de tweede plaats om te toetsen, hoe je ons werk begrijpt, dat je in den geest wordt gegeven. Ten derde om je te doen begrijpen, dat zelfkastijding niet de weg is om geestelijke ontwikkeling te verkrijgen, en ten vierde om te bewijzen, dat het spiritisme waarheid is, dat wij, die het stoflichaam hebben afgelegd, leven in een leven van geluk en een intellect lichaam bezitten, dat
\ 263
ons stoflichaam op aarde voerde en leidde. En dit alles kon ik, omdat je een boek las, waar die zelfkastijding in voor kwam. Wanneer wij instrumenten bezitten met psychische afstemming, kunnen wij de wetenschap van een eeuwig voortleven overtuigen. Je hebt jezelf op vele vragen antwoord
' gegeven, die je duidelijk voelde. Ik heb je echter weer in den geest verbonden en liet je het fluïdekoord in visionnaire

Een visionair is iemand met een sterke en vooruitziende visie, vaak op de toekomst, en die in staat is om anderen te inspireren en te leiden op basis van die visie. Visionairs hebben vaak een helder beeld van wat er mogelijk is en hoe dingen anders of beter kunnen, en ze durven risico's te nemen om hun ideeën te realiseren.

Hier zijn enkele kenmerken en aspecten van een visionair:

- **Vooruitziendheid:**

  Visionairs kunnen verder kijken dan anderen en zien mogelijkheden en kansen die nog niet voor de hand liggen.

- **Visie:**

  Ze hebben een duidelijke en specifieke visie op de toekomst, die vaak betrekking heeft op technologische, sociale, politieke of economische ontwikkelingen.

- **Inspiratie:**

  Ze kunnen anderen enthousiasmeren en motiveren om hun visie te volgen en samen te werken aan het realiseren ervan.

- **Leiderschap:**

  Visionairs kunnen leidinggevende rollen op zich nemen en hun team of organisatie naar een gewenste toekomst leiden.

- **Creativiteit:**

  Ze zijn vaak creatief en denken buiten de gebaande paden om nieuwe oplossingen en mogelijkheden te bedenken.

- **Risicobereidheid:**

Visionairs zijn bereid om risico's te nemen en onzekerheid te accepteren om hun visie te verwezenlijken.

- **Niet-conformistisch:**
Ze durven af te wijken van de norm en de status quo uit te dagen.
Kortom, een visionair is een persoon met een krachtige visie, die anderen inspireert en motiveert om deze visie te delen en te realiseren, vaak met een vooruitziende blik en een bereidheid om risico's te nemen

afstemming waarnemen. Is ook dit je duidelijk?”
André begreep, omdat hij het had beleefd.
„Ik liet je dus waarnemen door je een gedachtenbeeld door te geven. Ik was het licht, dat je waarnam onder het gebeuren. Ik heb je-gesteund, maar liet je toch de volle krachten aanvoelen, het geheel beleven. Ik zal je zeggen hoe het mogelijk is, dat het stoflichaam de geesteservaringen kan overnemen, of met andere woorden,

hoe een geeseling in den geest stoffelijk kan inwerken.

Dit geschiedt door het levenskoord, dat je reeds hebt gevoeld, dat beide lichamen verbindt al is het geesteslichaam van de stof gescheiden. De wetenschap, zooals ik je op onzen vorigen tocht reeds duidelijk maakte, heeft proeven genomen om een medium door de kracht van een hypnotiseur, dus gedwongen, te laten uittreden. Dat instrument werd een boodschap opgedragen en zou die volbrengen. Het medium vertelde hun, wat het op verren afstand waarnam en dit waarnemen en spreken werd door het fluïdekoord overgebracht. Het geluid kwam in een zachter klankvolume door dan wanneer het medium normaal sprak.
Ook deze toestanden zal je later door je eigen mediumschap beleven, wanneer zich dergelijke toestanden voordoen om beleefd te kunnen worden. De wetenschap vond het zeer wonderlijk, doch spoedig werd het wonderlijke vernietigd. Naarmate een medium deze gevoeligheid bezit, zal allés, wat

het op verren afstand waarneemt, doorkomen en op het stoflichaam overgaan. Deze aparte gave, die je bezit, is nu in dit stadium van ontwikkeling gekomen, waardoor het voor mij mogelijk was, je dit alles te toonen. Er zijn echter duizend

264

andere toestanden dan een geeseling, mijn jongen, waardoor wij dit alles kunnen beleven. Hét overbrengen van deze geestelijke waarnemingen is dus alleen mogelijk, wanneer het instrument deze gevoeligheid bezit. Ik zal thans trachten, je het droomen duidelijk te maken.”

André dacht: Alcar weet alles, weet hoe ik denk en voel.

„Droomen zijn min of meer trance-toestanden. In den slaap liggen zeven graden van trance-overgangen, waarvan de zevende de schijndoode is. Op aarde kent men deze afstemmingen niet, ze zijn voor een mensch niet vast te stellen.

Het is alleen mogelijk voor ons, die het stoflichaam hebben af gelegd. Om op je droom terug te komen, het was geen droom, dien je zelf beleefde, dat wil zeggen, uit je innerlijken toestand te voorschijn trad, maar die je door mij was opgelegd. Je droomde dus, omdat ik het wilde, door mijn wil en gedachtenconcentratie, hetgeen een afzonderlijke toestand is. De mensch kan dus droomen droomen, die hem in den geest zijn gegeven. Jouw droom was een gevoelstoestand, door concentratie en sterken wil op je gevoelscentrum af gedrukt. Is je dit duidelijk?

In een slaap liggen, zooals zooeven gezegd, zeven graden. De eerste, tweede en derde graad zijn de menschelijke rusttoestand, waarin de mensch het gevoelsbewustzijn aan de stof "onttrekt en waarin dus het gevoel in den geest overgaat. Dan is de concentratie in den geest overgegaan, wat de halfwakende afstemming is. Deze slaap is niet diep, doch evenredig aan den toestand van het stoflichaam. Wanneer het stofliohaam geen normale gezondheid geniet, schrikt de mensch spoedig wakker, omdat hij in zijn slaap door ziekte van zenuwen en andere organen wordt gestoord. Wie zich in dezen toestand bevindt, moet een gezond lichaam bezitten, wil hij voldoende kunnen slapen. Wanneer het zenuwlichaam zich samentrekt, of in een gespannen toestand verkeert, is een normale slaap niet mogelijk, dan lijdt de persoon aan slapeloosheid.

Het spreekt dus vanzelf, dat de stof een storenden invloed kan uitoefenen in dezen toestand. In den vierden

265

graad van slaap onttrekt de geest zich aan de stof en is het stoflichaam van alle storende factoren verlost. Zij, die zich in deze afstemming bevinden, zullen rustig slapen en niet spoedig wakker schrikken, omdat het halfwakend bewustzijn is overschreden. In deze afstemming realiseert zich de mensch n zijn beleefd leven, al naar de gezondheid van het stoflichaam, omdat het stofkleed niet zal toelaten, dat het gevoelslichaam zich verwijdert. Maar ook hierin liggen duizenden afstemmingen,

die ervan afhankelijk zijn, hoe zich de mensch in
den geest heeft ontwikkeld en afstemming vindt. Het is dus
duidelijk, dat het zenuwlichaam op het gevoelslichaam reageert,
ook, wanneer zich de mensch in een onbewusten toestand
bevindt, wat de slaap is. Het geesteslichaam blijft en
is zooals het in de stof leeft en voelt. Wanneer dus het stoflichaam
onder het peil van npnnale gezondheid verkeert,
keert de concentratie in de stof terug en overschrijdt het gevoelslichaam
den derden, tweeden en eersten graad van slaap,
om daarna in den bewustwakenden levenstoestand terug te
keeren en in bewustzijn over te gaan. Dit is het wakker worden,
waardoor de stoffelijke organen hun werking hervatten.
De vijfde is die afstemming, waarin zich de splitsing tusschen
geest en stoflichaam voltrekt en het gevoel in den geest overgaat,
wat het uittreden mogelijk maakt. Dan eerst kan zich
het geesteslichaam van de stof verwijderen en kan het gaan
waarheen het wil. Het geesteslichaam is dan het halfwakend
bewustzijn overschreden en de geest is het bewust geestelijke
binnengetreden. Den zesden graad bezitten maar weinigen
op aarde. Dit is een verhoogd geestelijk concentratievermo-
' gen, dat door langdurige studie is te bereiken. De mensch,
die deze krachten bezit en de stof kan dwingen naar zijn wil
en concentratie, kan in één uur meer slapen, dan anderen
in den normalen tijd, die op acht uren berekend is. Deze
toestand overschrijdt dien van het uittreden. Toch zullen zij
niet kunnen uittreden, wanneer zij de geestelijke afstemming
ervoor niet innerlijk bezitten. Wanneer zij stoffelijk zijn, zullen
zij door stof worden aangetrokken en is het dus niet
266
mogelijk in den geest. Zoo zij voelen en willen, zullen zij zich
afstemmen. Het is dus een geestelijke wet, wat hun innerlijke
afstemming is op geestelijk leven. Zij zijn door concentratie
zoover gekomen, maar kunnen zich de schatten des geestes
niet eigenmaken, wat jij kunt, omdat je gevoel in den geest
afstemming vindt. Jouw afstemming is echter de vijfde en zij
grenst aan de zesde. Deze proeven hebben we reeds samen
genomen en je kent de prachtige uitwerking ervan. Het zal
je dus duidelijk zijn, dat de mensch alleen dan bewust kan
uittreden, wanneer hij zich in den geest afstemt eh die afstemming
inderdaad ook bezit.
De zevende graad van slaap is de schijndoode. Dan lossen de
levensaura’s in den geest op. Dit is duidelijk aan het stoflichaam
waar te nemen. Er «zijn er, die dit hebben bereikt
door concentratie en sterken wil. Een voorbeeld hiervan zijn
de fakirs. Zij kunnen zich laten begraven en vele dagen onder
den grond blijven, ja zij zijn tevens in staat, om hun
leven op aarde te verlengen en te sterken, door anderen levenssappen
uit te zuigen. Wanneer zij zich laten begraven,
wordt het stoflichaam door het fluïdekoord gevoed en in
stand gehouden. Om zich in dezen toestand te brengen, heeft

de fakir eenige uren diepe duisternis noodig. Die duisternis is noodig, omdat de levensaura zich in natuurlicht oplost, waardoor hij zijn beoogd doel niet zou bereiken. Daarna kan men hem begraven en hij zal na langen tijd nog levend te voorschijn treden. Hun concentratie is vlijmscherp op het stoflichaam ingesteld en zij hebben het geheel in hun macht en kunnen de stof aan hun wil onderwerpen.

In de donkere sferen heb ik je verteld, wat de werking der levensaura's zijn. De aura's zijn levenskrachten, die de stoffen voeden door de gevoelskrachten van de wezens. Wanneer de levensaura's niet .kunnen worden onttrokken, is van schijndood geen sprake. De levensaura's zijn de verbindingen tusschen adem en gevoel. Wanneer de mensch leeft, gaat de adem door de daarvoor edele organen, doch de levensaura's voltooien het werk van de stof en zijn de verbindingsdraden,

267

of lijnen, tusschen geest en stof lichaam. Wanneer één van beide in disorde is, dus de adem of de aura, dan zal dit den dood tengevolge hebben, of een storing veroorzaken, waardoor hartverlammingen zich voordoen. Dit is dan een geestelijke storing, die haar stoffelijke gevolgen heeft, waardoor het geesteslichaam van het stoflichaam scheidt.

De fakir kan dus dien schijndooden toestand bereiken, omdat hij het stoflichaam de levenskrachten heeft ontnomen, wat beteekent, dat het ontdaan is van iedere geestelijke inwerking, op één procent kracht na. Wanneer hij in zijn stoflichaam terugkeert, dan dient de levensaura als de electrische stroom om de machine in werking te brengen. De stof leeft dus, doch de werking is haar ontnomen. Deze hooge concentratie te bezitten is tevens een directe gave van mediumschap, waartoe echter ook geestelijke hulp noodig is. Wanneer zij dus de gave niet bezitten zich aan ons te kunnen overgeven, zal het tevens niet te bereiken zijn.

Ik zou alleen over slaap en droom boekdeelen kunnen vullen om iederen gevoelsovergang te ontleden en te analyseeren. Ik deed een poging, je dit alles duidelijk te maken, omdat je je eigen afstemming zou begrijpen. Ik hoop daarom, dat je alles duidelijk is. Ik zou je duidelijk kunnen maken, hoe het stoflichaam vraagt en terugzendt, hoe de geest stuurt en zijn werking volbrengt tijdens het aardsche leven, zoolang het met de stof één is. Doch later zul je alles ontvangen en zal ik je deze overgangen, waar men op aarde nog niets van weet of voelt, duidelijk maken. Alle graden van slaap zijn bewuste en onbewuste levenstoestanden, waardoor je thans zult begrijpen, wat er met jou is geschied en hoe het mogelijk is, dat je stoflichaam het heeft overgenomen.

Mijn jongen, ik dank je voor je moed en willen, ons werk te doen, waardoor je wijsheid in den geest zult ontvangen, die maar weinigen op aarde deelachtïg worden. Je sterken wil om iets voor anderen te zijn, kennen wij en voelen wij

en wij zullen je naar je eigen krachten laten beleven. Over
eenige dagen zullen ook de stoffelijke verschijnselen zijn op-
268
getrokken. In den morgen heb ik je pijnen mogen verzachten,
toen je in een diepen slaap was gezonken. Thans ga ik
heen, mijn jongen, nieuwe problemen zullen je worden duidelijk
gemaakt. Weet, dat ik je in alles help. Dank God,
voor je groote en heilige gave. Je Alcar.”
Weer was er een probleem opgelost en had hij een ander
wonder beleefd. Hoe groot was Alcar. Hij dankte hem voor
zijn hulp en zijne onuitputtelijke liefde en tevens God voor
alles, wat hij had ontvangen.

EINDE